

(XIII)

IZVILKUMI

NO LATVIJAS SENĀTA
CIVILĀ KASĀCIJAS DEPARTAMENTA
SPRIEDUMIEM

SASTĀDIJUŠI:
SENĀTORS F. KONRADI
UN RIGAS APGABALTIESAS LOCEKLIS
A. VALTERS

Tieslietu Ministrijas Vēstneša pielikums

№ 1

1936/1937

TIESLIETU MINISTRIJAS IZDEVUMS

Tiesu iekārtas likumi.

208. (282.)

Pastāvošos likumos nav speciālu noteikumu par disciplinārlietu atjaunošanu. Bij. Kriev. Senāts gan atzina, ka, līdzīgi krimināl- un civīlprocesa nolikuma noteikumiem par krimināllietu atjaunošanu (Kriminālproc. lik. 954. p.), un civīltiesu spriedumu jaunu caurlūkošanu (Civīlprocesa nolik. 195. p.), pieļaujama arī disciplinārlietu atjaunošana, un kā tā piekrīt Senātam.

Izejot no Tiesu iekārtas 208. (282.) p., pēc kuŗa lūkojot cauri disciplinārlietas, tiesa nav saistīta ne ar kādiem sevišķiem noteikumiem un lietas noskaidrošana atkarājas vienīgi no tiesas ieskata, krievu senātā bij nodibinājusies kārtība, ka lūgumi par disciplinārlietu atjaunošanu bija jāiesniedz tai tiesai, kas taisījusi galīgo lēmumu lietā, un šī tiesa, pārbaudījusi lūgumā izteiktos pamatus lietas atjaunošanai, lūgumu ar savu atzinumu iesniedza senātam (Окр. Высш. Дисц. Прис. 16 марта 1887 г. д. № 9, Общ. Собр. 1902 г. 15, Соед. Прис. 4 дек. 1908 г. д. № 670. Lietas atjaunošanai pēc krievu senāta prakses var būt par pamatu iemesli, kas minēti Kriminālproc. lik. 955. p., to starpā arī tādu pierādījumu atklāšana, kuŗi rāda, ka notiesātais nav vainīgs vai ir cietis tiesas kļūdas dēļ augstāku sodu nekā viņa nodarījums prasa (955. p. 2. pkt.).

Ja priv. adv. N. N. disciplinārlietā varētu konstatēt tos iemeslus, kuŗus viņš uzrāda savā lūgumā par disciplinārlietas atjaunošanu, t. i. viņa nevainīgumu vai pārmērīga soda uzlikšanu tiesas kļūdas dēļ, tad pēc krievu senāta prakses viņa lūgums būtu nosūtams iepriekšējai pārbaudei Tiesu palātai, kā tiesai, kuŗa viņa disciplinārlietā taisījusi galīgo lēmumu. N. N. senā-

tam iesniegtos materiālos tomēr nav atrodamu nekādi pierādījumi, ar kuriem varētu konstatēt viņa nevainīgumu vai pārmērīgu sodīšanu tiesas kļūdas dēļ. No N. N. iesniegtā Daugavpils apgabaltiesas 1. kriminālnodaļas 1935. g. 6. jūnija lēmuma noraksta gan redzams, ka iepriekšējā izmeklēšana par viņu, N. N., aps. pēc Sodu lik. 544. p., izbeigta pierādījumu trūkuma dēļ, bet viņa apgalvojumam, it kā ar šo lēmumu esot pierādīts viņa nevainīgums disciplinārlietā, nav nekāda pamata. Ar apgabaltiesas un Tiesu palātas spriedumiem disciplinārlietā N. N. ir atzīts par vainīgu nepareizā un peļamā rīcībā, kuŗa sīki apskatīta minētos spriedumos, pie kam, ievērojot to, ka viņš jau agrāk sodīts disciplinārā kārtībā ar brīdinājumu un rājienu, viņam uzlikts augstākais disciplinārsods, bet krimināllietas priekšmets ir bijis svešas mantas piesavināšanās un uzticības nelietīga lietošana (Sodu lik. 544. p.). Tā tad apsūdzībai krimināllietā ir citāds saturs nekā apsūdzībai disciplinārlietā, kādēļ krimināllietās izbeigšana pierādījumu trūkuma dēļ nevar ietekmēt disciplinārlietas likteni un dot pamatu tās atjaunošanai. Nedz no iepriekš minētās Senāta akts, nedz arī no N. N. tagad iesniegtiem materiāliem nav konstatējams, ka apgabaltiesa, resp. Tiesu palāta, iztiesājot disciplinārlietu un uzliekot sodu, būtu pārkāpusi savas kompetences robežas vai pielaidusi kādu kļūdu.

Arī Daugavpils apgabaltiesas 1. civīlnodaļas 1937. g. 19. janvāra lēmums, uz kuŗu atsaucas N. N., tāpat nerunā par labu disciplinārlietas atjaunošanai, jo ar šo lēmumu Bēra R. konkursa valdes darbība atzīta par nepareizu un darbvedības atlīdzība par pārmērīgu, pie kam nolemts atprasīt nelikumīgi izmaksāto atlīdzības daļu un N. N. nolaidības dēļ atcelt no konkursa valdes priekšsēža amata.

Saņemot kopā visu sacīto, jāatzīst, ka N. N. lūgumā uzrādītie un Kriminālprocesa lik. 955. p. 2. punktā, minētie iemesli, kas varētu būt par pamatu viņa disciplinārlietas atjaunošanai, ir palikuši bez kaut kādiem pierādījumiem, kādēļ lūgums noraidams.

(Sen. Apvien. Sap. 1937. g. 25. marta spr. Nr. 25.)

344. (406.¹³)

Tuvākā uzraudzība par privātdvokātiem pieder tai tiesai, pie kuras privātdvokāts pastāv, un šai tiesai ir tiesība pārbaudīt un apspriest disciplinārā kārtībā katru privātdvokāta nepareizu vai peļamu darbību, kas neatbilst likuma noteikumiem vai stingras ētikas prasībām, tiklīdz tiesa konstatē, ka šāda darbība var nelabvēlīgi iespaidot sabiedrības uzticību uz advokātu, pie kam ir viena alga, vai inkulpētā darbība izpaudusies viņa profesijas laukā vai ārpus tā. Saskaņā ar sacīto jāatzīst, ka uzliekot privātdvokātam N. N. disciplinārsodu par nepareizu un peļamu darbību, kuŗu viņš izdarījis sastāvot tai pašā laikā konkursa valdes priekšsēdētāja amatā, Apgabaltiesa nav pielaidusi nekādu nelikumību. Katrā ziņā tiesājamais, atrodot, ka apgabaltiesa pielaidusi nepareizību, sodot viņu kā privātdvokātu, un nevis kā konkursa valdes priekšsēdētāju, varēja šo apgabaltiesas rīcību pārsūdzēt procesa kārtībā Tiesu palātai, ko viņš tomēr, kā redzams no Tiesu palātas 1935. g. 27. oktobra sprieduma, nav darījis. Senātam iesniegtā lūgumā pirmo reizi celtais iebildums pret minēto apgabaltiesas rīcību, saskaņā ar tiesu iekārtas 174. p. 2. pktu, nav caurskatāms uzraudzības kārtībā.

(Sen. Apvien. Sap. 1937. g. 23. marta spr. Nr. 23.)